

kan blive ført paa en hensigtsmæssig Maade, og ved § 18 bliver Ministeriet ansvarligt, naar det ikke fører Regjeringen i Overensstemmelse med § 52 eller den i Genhold til § 52 udgivne Finantslov.

Jeg troer altsaa ikke, at en saadan Anvendelse af § 18, at den kunde frigjøre fra at haandhave Finantsloven og fra at opfylde de der fastsatte Betingelser, kan holde Stik, og kunde den holde Stik, saa vilde jo derved være givet Regjeringen en fuldkommen Frihed til at omgaae alle Love, hvis den fandt, at de til den givne Tid ikke passede til Regjeringens Førelse, idet den nemlig kunde sige: hvis vi ikke havde kunnet omgaae den eller den Lov, saa havde vi ikke efter vore Anskuelser kunnet føre Regjeringen hensigtsmæssig, og saa havde vi været ansvarlige. Nei, det forholder sig ikke saaledes: Ansvarligheden rammer netop, naar Regjeringen ikke føres i fuldkommen Overensstemmelse med Loven, og naar det bevises, at Regjeringen er ført i Overensstemmelse med Loven, saa ere Ministrene ansvarsfrie. Saa siger det ærede Medlem: Ja, men man vil jo dog, at de skulle gjøre Udgifter udenfor Finantsloven, hvor det kræves; men dertil svarer jeg: man fordrer af Ministrene, at overalt, hvor Regjeringens Førelse kræver det, og der ingen tilstrækkelig Lovhjemmel er tilstede, skulle de under deres Ansvar træde frem med en provisorisk Lov, som kun varer til den næste Rigsdag træder sammen, og det beroer da paa den, om den vil bekræfte den eller ikke. Kommer den til at favne Rigsdagens Bifald, saa er den ophørt at være Lov, og skulde det findes, at Regjeringen ved at udgive denne Lov ikke alene ikke har ført Regjeringen heldig, men endog snarere har gjort Skade, saa vil man kunne tiltale Ministrene derfor. Det Samme gjælder om Finantsloven og dens Overholdelse. Saa vil formodentlig det ærede Medlem sige: Ja, jeg nægter ikke Tiltalens Berettigelse, men jeg benægter, at det staaer i absolut Forbindelse dermed at kræve Pengene tilbage; men dertil svarer jeg ganske simpelt, at det er en Sag af en ganske anden Natur. Idet Ministrene have udgivet en provisorisk Lov, hvorved de disponere over Pengemidler,

have de, hvis Loven ikke erkjendes for gyldig og god og hensigtsmæssig, for det Første begaaet den Feil, at de have udgivet Loven, hvorfor de kunne kræves til Ansvar, men de have desuden at udlevere Pengene. Det er det, som er det Absolute i Finantsloven, at Pengene enten skulle være bevilgede eller ogsaa findes i Kassen; thi de kunne ikke være udgivne uden Bevilling. Den Paagældende kan frigjøres for Straf, men han kan ikke frigjøres, for at staffe Pengene tilbage. Det er Noget, der er specielt for Finantsloven.

Der er ikke i nogen anden Lov sat en saadan Betingelse som den, der i Grundloven findes med Hensyn til Finantsloven, og deraf kommer det, at man for andre Love kun kan forfølge Ministeriet, saafremt det har vilst en uheldig og letfindig Udfærd; det Almindelige er derfor, at, naar en provisorisk Lov ikke vinder Rigsdagens Billigelse, saa hører den op, og med Finantsloven kan der i saa Henseende ingen Sammenligning finde Sted; thi der er et Punkt mere, den gaaer yderligere. Der kræves i § 52, at Pengene skulle være tilstede, naar man ikke har kunnet staffe sig en Berettigelse til at give dem ud. Ere de nu uden en saadan givne ud, da bliver der at spørge om, hvorvidt det har været den rette Førelse af Regjeringen, som har ledet dertil, og saa spørger jeg: hvem skal dømme derom? Er Rigsretten berettiget til at dømme om Regjeringens rette Førelse i finantsielle Sager? Staaer det noget Sted? Nei, der staaer derimod her, at Rigsdagen har Bevillingsmyndigheden, og altsaa til den er det at spørge derom, den er Dommer, og det er just det, der er det Gienkommelige i denne Sag. Rigsdagen træder ikke op som Anklagemagt, forinden Dommen er faldet (En Stemme: Jo!). Nei, Rigsdagen træder ikke op som Anklagemagt, forinden den har sælvet Dommen, idet den nemlig først siger: Bevillingen nægte vi, og det er Dommen. Rigsdagen kan ikke komme til at føre nogen Klage, førend den ved at have nægtet Udgiften har vilst, at den ikke maatte have været gjort. Det er jo ogsaa det, der er skeet; man er ikke gaaet hen og har sagt: Vi fordre Penge tilbage, som vi troe ere udgivne mod vor Billie,